

Arrest

nr. 223 106 van 24 juni 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VAN OVERDIJN
Messidorlaan 330/box 1
1180 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 15 februari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 januari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VAN OVERDIJN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Pereira. U bent geboren op 4 november 1984 te Pereira in het departement Risaralda te Colombia. U bent van religie een Rooms Katholiek. U woonde vanaf uw geboorte tot aan uw vertrek in uw ouderlijk huis te Pereira. U kreeg samen met uw voormalige partner J.R.H. een dochter, A. (°13.03.2013), die tot heden in Colombia verblijft.

U studeerde vanaf 2001 tot 2016 (met onderbrekingen) aan de technologische universiteit van Pereira. Tijdens uw studies was u tewerkgesteld aan diezelfde universiteit. U stond in voor het vervoeren van alle documenten binnen de universiteit en u werkte eveneens als hulp voor een secretaresse. U kon deze job bekomen met behulp van uw vader die een hechte relatie onderhield met de rector van de universiteit L.E.E.. Nadat L.E.E. met pensioen ging werd uw contract niet langer verlengd. In januari 2017 kon u, opnieuw met behulp van uw vader zijn banden met L.E.E., aan de slag bij de gouverneur van Risaralda. Dit binnen een soortgelijke functie als diegene die u bekleedde bij de universiteit. Op 30 augustus 2017 diende u uw ontslag in en ging u aan de slag als zelfstandige in de bouwsector.

In 2016 raakte u gewond aan uw arm bij een gevecht tussen twee bendes. U bevond zich op een op de foute plaats op het verkeerde moment. Vervolgens werd u in november 2016 op straat benaderd door twee leden van La Cordillera, 'a.S.' en 'W.'. Men wou dat u voor hen kwam werken, onder andere voor het transporteren van wapens en drugs. U weigerde in te gaan op dit voorstel. Vervolgens liet men u gedurende lange periode met rust. In november 2017 werd u nogmaals benaderd door diezelfde personen van La Cordillera toen u met twee vrienden iets aan het drinken was. Ditmaal was men minder vriendelijk en liet men u geen keuze. U moest meewerken met hun organisatie. U weigerde, ditmaal iets brutaler, opnieuw in te gaan op hun voorstel waarop u bedreigd werd. U verliet onmiddellijk het café met uw vrienden om geen verdere problemen te kennen. U besloot om naar aanleiding van dit incident het land te verlaten.

Op 19 februari 2018 verliet u Colombia en u reisde zonder visum naar Europa. U was in het bezit van een geldig Colombiaans paspoort. U reisde via Madrid (Spanje) naar België waar u op 20 februari 2018 aankwam. U had vanaf het begin de intentie om in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Enkele van uw kennissen in België stelde dat u pas een verzoek kon indienen nadat u een vast adres had in België. U wou echter niet in een opvangcentrum verblijven waardoor u pas ettelijke maanden na uw aankomst in België, nadat u een adres gevonden had, zich liet registreren bij de Belgische asielinstanties.

Op 22 juni 2018 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Na uw komst naar België werd uw moeder op twee verschillende aangelegenheden aangesproken door een persoon die zij niet kent. De persoon vroeg uw moeder naar uw verblijfplaats. U vermoedt dat het om 'a.S.' gaat.

U vreest bij terugkeer naar Colombia gedood te worden door 'La Cordillera'.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u uw paspoort neer (origineel).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Voorts dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken, dit om onderstaande redenen.

Dient vooreerst te worden opgemerkt dat uw verklaringen aangaande uw problemen niet eensluidend zijn. Zo stelde u aanvankelijk ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u, als gevolg van uw weigering om zich aan te sluiten bij de 'La Cordillera', in juni of juli 2016 werd aangevallen met een mes door een persoon genaamd 'W.'. U raakte hierbij gewond aan uw rechtersvoorzak (zie vragenlijst CGVS, vraag 5). Ten aanzien van het CGVS repte u echter met geen woord over dit voorval (zie CGVS, p. 11 – 16). Pas nadat u door de protection officer expliciet gewezen werd op uw verklaringen afgelegd bij de DVZ, bleek u zich de mesaanval te herinneren. U repliceerde Ah ja, u heeft mij daar niet naar gevraagd" Het mag duidelijk zijn dat dit geen steek houdt. Het komt aan u toe om alle relevante elementen die deel uitmaken van uw verzoek zelf aan te brengen.

Bovendien werd u tijdens uw persoonlijk onderhoud wel meermaals gevraagd of er zich nog zaken hadden voorgedaan (zie CGVS p. 11). U hierop gewezen, antwoordde u : "Ik heb het mij niet herinnerd omdat ... (maakt zin niet af), door dat probleem... (maakt zin niet af). Ik heb er niet aan gedacht dat ik dat bij vorige gezegd heb" (zie CGVS, p. 16). Dient echter te worden opgemerkt dat het weinig geloofwaardig is dat u vergeten zou zijn dat u het slachtoffer werd van een aanval op uw persoon. Het betreft immers een essentieel onderdeel van uw asielrelaas. Het gegeven dat u een dergelijk ingrijpende gebeurtenis niet spontaan vermeldde bij het CGVS en zelfs aanhaalt dat u het vergeten was, ondermijnt reeds in niet geringe mate de geloofwaardigheid van deze gebeurtenis. De waarachtigheid van dit voorval wordt nog bijkomend onderuit gehaald gezien de vaststelling dat uw uiteindelijke verklaringen ten aanzien van het CGVS aangaande de omstandigheden van de aanval op uw persoon fundamenteel verschillend zijn van uw initiële verklaringen afgelegd bij de DVZ. Zo stelde u initieel bij de DVZ dat u in juni of juli 2016 werd aangevallen door 'W.' omdat u weigerde in te gaan op het voorstel van de 'La Cordillera' (zie vragenlijst CGVS, vraag 5). Bij het CGVS was er echter geen sprake meer van een afrekening door W. omwille van uw onwil u aan te sluiten bij de 'La Cordillera' (zie CGVS, p. 16). U stelde enkel op het verkeerde moment op de verkeerde plaats te zijn geweest. Naar eigenzeggen was u toevallig op straat toen er een confrontatie plaats vond tussen twee bendes waarbij u gewond raakte aan uw arm. U herinnerde zich de concrete datum van het incident niet maar u situeerde het ergens voor de toenaderingspoging van leden van de 'La Cordillera' in november 2016 (zie CGVS, p. 16). Bovenstaande doet reeds de nodige vragen rijzen bij uw gehele geloofwaardigheid. Er kan immers minstens van u verwacht worden dat u op een duidelijke manier de feiten die u zelf meemaakte – wanneer u werd neergestoken alsook onder welke omstandigheden dit gebeurde –, zou kunnen weergeven.

Ook wat betreft de overige feiten die u zou hebben meegemaakt kunnen een aantal bedenkingen worden gemaakt. Zo is het bevreemdend dat de 'La Cordillera' u in november 2017 nogmaals benaderd zouden hebben om voor hun te werken. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u reeds in november 2016 te kennen had gegeven geen interesse te hebben om voor hun organisatie te werken. Daarna zou men u méér dan een jaar met rust gelaten hebben (zie CGVS, p. 13). Dat men u zo lang met rust liet en u gewoon uw leven kon verderzetten op dezelfde plaats waar u voorheen woonde, is, uw eigen verklaringen aangaande de werkwijze van de bende indachtig – mensen die weigeren worden ofwel vermoord of verdwijnen of ze verlaten het land (zie CGVS p. 13) – toch ook wel zeer opmerkelijk. Dat u ook zelf niet de nood voelde en stappen zette om de regio waar u woonde en waar u werd benaderd en bedreigd in 2016, te verlaten en zo uzelf en eventueel uw naaste familieleden in veiligheid te brengen, mag toch ook ten zeerste verbazen.

Waarom de bende u vervolgens een jaar later een tweede keer zou vragen u bij hen aan te sluiten, dit nadat u reeds uitdrukkelijk geweigerd had, is ook geenszins duidelijk. Kan hier in de marge nog aan toegevoegd worden dat uw – naar eigen zeggen – brutale reactie op hun tweede voorstel weinig aannemelijk is. U stelde immers meermaals dat de 'La Cordillera' bekend zijn om hun gewelddadige karakter. Ze zijn verantwoordelijk voor tal van moorden en verdwijningen in Colombia. U gevraagd hoe de bende normaliter omgaat met mensen die weigeren mee te werken, stelde u het volgende: "de grote meerderheid die er niet op in gaat wordt vermoord" (zie CGVS, p. 13). Rekening houdend met voorgaande vormde het reeds een héél groot risico om hun aanbod te weigeren. Dat u in een dergelijk context zich dan nog eens brutaal zou hebben opgesteld ten aanzien van 'a.S.' en 'W.' is dan ook eens zo onaannemelijk. U kon immers niet uitsluiten dat men u ter plekke iets zou aandoen.

Vervolgens is het opmerkelijk dat u tussen november 2017 en februari 2018 niets meer vernomen heeft van 'La Cordillera' ondanks hun niet mis te verstane dreigementen ten aanzien van uw persoon. Zo stelde u in dit verband het volgende: "Ik was waakzaam omdat hun doel was om mij te vermoorden. Ik (kwam) nog weinig de straat op. Er was het werk en het huis. Ik ging met mijn dochter nog naar het park. Het was kort en snel. Daarna was de reis heel snel." (zie CGVS, p. 15). In de periode voor uw vertrek zouden er wel nog mensen vermoord zijn maar u maakte geen gewag van enige persoonlijke problemen (zie CGVS, p. 14). Dient vooreerst te worden opgemerkt dat, wat betreft de moorden, dit loutere beweringen van uw kant betreffen die u geenszins staft met enig tastbaar begin van bewijs. Dit terzijde, dat u ook nu weer niet de nood voelde om uw woonplaats te verlaten en u in veiligheid te brengen, ondanks uw bewering dat men u wou vermoorden én uw kennis dat in die periode wel anderen werden gedood, strookt niet met uw beweerde vrees. U stelde wel dat u niet veel meer buitenkwam, maar blijkt wel dat u nog uw werk had – u stopte pas een aantal dagen voor uw vertrek uit het land met uw laatste job (zie CGVS p.7) – u bleef wonen in uw ouderlijk huis én u kwam nog buiten in het park met uw dochter (zie CGVS p. 4, 5 en 15).

Indien u daadwerkelijk meende dat u zou gedood worden en een doelwit was, kan logischerwijs verondersteld worden dat u er alles aan zou doen om van de radar te verdwijnen. Uw gedragingen zetten uw geloofwaardigheid bijkomend op de helling. Dat u daarenboven in de maanden tussen de laatste bedreiging en uw vertrek ook geen problemen meer kende met de leden van 'La Cordillera', wijst er eens te meer op dat uw relaas niet waarachtig is. Er kan immers bezwaarlijk gesproken worden van doorgedreven inspanning in hoofde van 'La Cordillera' om u te doden, dit in tegenstelling tot wat u met uw verklaringen wil doen uitschijnen. Zoals reeds aangehaald stelde u immers dat 'La Cordillera' erom bekend staan om mensen die weigeren met hen samen te werken te vermoorden of te laten verdwijnen (zie CGVS, p. 13). Dat men u, rekening houdend met voorgaande, op geen enkel moment bij uw thuis zou zijn komen zoeken in de vier maanden tussen het tweede dreigement en uw vertrek is geenszins logisch.

Voorts dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat 'La Cordillera' nog naar u kwam zoeken na uw vertrek. Uit uw verklaringen blijkt dat men 'iemand' bij twee gelegenheden bij uw moeder langskwam. Zo stelde u: "Ja, dat was bij twee gelegenheden met mijn moeder. Ze zei dat er een jongen langskwam. Mijn moeder kent niet veel mensen in de buurt. Ze komt het huis niet veel uit. [...]." (zie CGVS, p. 15). Uit uw verklaringen blijkt dat enkel naar u en uw verblijfplaats werd gevraagd. Dat het hier daadwerkelijk om uw voormalige belagers / leden van de 'La Cordillera' ging, laat staan dat het mensen betrof die kwade bedoelingen hadden, blijkt ook geenszins uit uw verklaringen. U verklaarde dat u vermoedde dat uw moeder werd aangesproken door 'a.S.' en/of 'W.' "omdat mijn moeder hen niet kende. Want als het een vriend was geweest uit de kindertijd zou moeder die gekend hebben. Als iemand kwam vragen hoe gaat het met Diego zou zij die gekend hebben." (zie CGVS, p. 15). Dit zijn echter loutere veronderstellingen van uw kant die geenszins door concrete elementen worden gestaafd. Bovendien spreekt uw uzelf hier tegen daar u nadien aanhaalde dat uw moeder aangaf dat zij degene die bij haar langskwam niet kent, aangezien u zoveel mensen kent, veel vrienden heeft en sociaal bent (zie CGVS p. 15). Uit niets blijkt dat degene die naar u kwam vragen linken heeft met 'La Cordillera' en / of kwaad in de zin had.

Tot slot ondermijnt **de laattijdigheid van uw verzoek om internationale bescherming** in België verder de ernst van de door u ingeroepen vrees. Rekening houdend met de vaststelling dat u pas na een verblijf van vijf maanden in België én acht maanden na de laatste doodsbedreiging die u zou gekregen hebben, besloot om internationale bescherming aan te vragen dienen er ernstige vragen te worden besteld betreffende uw beweerde nood aan internationale bescherming. Toen u werd gevraagd om welke reden u niet direct na uw aankomst in België om internationale bescherming vroeg, gaf u aan dat enkele van uw vrienden u hadden meegedeeld dat u een vast adres nodig had in België alvorens u zich kon aanmelden bij de Belgische asielinstanties (zie CGVS, p. 16). Dat u, ondanks uw beweerde vrees voor vervolging, er niet aan zou gedacht hebben u op meer officiële wijze te informeren over de voorwaarden voor het aanvragen van internationale bescherming, is reeds opmerkelijk. Wat eveneens mag verbazen is dat u, ondanks uw beweerde nood aan internationale bescherming, uw verzoek om internationale bescherming verkoos uit te stellen omdat u niet in een opvangcentrum wilde verblijven "gezien de slechte reputatie van de mensen die er verblijven" (zie CGVS p. 16). Toen u na ettelijke maanden een vast adres had besloot u dan een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Het is echter geenszins aannemelijk dat u, indien u werkelijk vreesde voor uw leven bij een eventuele terugkeer naar Colombia, én u reeds persoonlijke problemen had ondervonden gedurende uw verblijf in Colombia, ettelijke maanden wachtte alvorens de bescherming van de Belgische autoriteiten in te roepen. Bovenstaande elementen tonen aan dat het verkrijgen van internationale bescherming bij u allerminst een prioriteit lijkt. Dit staat haaks op het gedrag dat men kan verwachten van een persoon die werkelijk een vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, koestert.

Wanneer men al het voorgaande in ogenschouw neemt, komt men tot de conclusie dat uw relaas en de redenen omwille waarvan u Colombia zou hebben moeten verlaten, niet kunnen overtuigen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker van internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Colombia werd het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015 in rekening genomen.

Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Colombiaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites beoordeeld dient te worden.

Uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord, dat werd afgesloten met de FARC, geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand heeft een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van het FARC, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord uitgebreid zijn.

Zowel uit voornoemde UNHCR Eligibility Guidelines, als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Zo speelt het gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's en de Colombiaanse autoriteiten zich hoofdzakelijk af op het platteland. In andere regio's en in de (groot)steden wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict. De moorden die in de steden worden gepleegd betreffen bovendien quasi uitsluitend burgers met een specifiek profiel, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Het geweld in de steden houdt bijgevolg eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie, doch heeft geen uitstaans met art. 48/4, § 2, c Vw. Voor de toepassing van dit wetsartikel is immers vereist dat er sprake is van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard is.

Het CGVS ontkent, noch betwist aldus niet dat er nog gewapende confrontaties en veiligheidsincidenten plaatsvinden in Colombia. Echter, omwille van de hierboven beschreven regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Colombia, dient er niet alleen rekening gehouden te worden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Colombia, dient in casu de veiligheidssituatie in het Departement Risaralda, en in het bijzonder in de stad Pereira, te worden beoordeeld. Wat betreft de veiligheidssituatie in Pereira blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat er in Pereira geweld voorkomt maar dat dit geweld hoofdzakelijk gekenmerkt wordt door gemeenrechtelijke criminaliteit. Zo vonden er in 2005 nog 106 moorden plaats per 1000 inwoners. Momenteel is dit gedaald tot gemiddeld 25 moorden per 1000 inwoners. Uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat het aantal moorden continu daalt en dat Pereira momenteel één van de minst gevaarlijke steden in Colombia is. Er dient dan ook vastgesteld te worden dat er voor burgers in Pereira actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven en/of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou kunnen blijken.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Colombia complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker van internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er burgers in Pereira, departement Risaralda, actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Rekening houdende met het geheel van bovenstaande bevindingen dient te worden vastgesteld dat u het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade geenszins heeft aangetoond. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus u worden toegekend.

Het door u voorgaande paspoort kan voorgaande appreciatie niet in positieve zin veranderen. Uw paspoort bevestigt louter uw persoonsgegevens, uw herkomst alsook uw reisweg. Geen van deze feiten wordt in voorgaande betwist doch ze hebben geen uitstaans met uw asielmotieven. Het mag duidelijk zijn dat dit document dan ook niet volstaan om voorgaande bevindingen om te vormen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 15 februari 2019 een schending aan van "het beginsel van behoorlijk bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de manifeste appreciatiefout, van de schending van de artikelen 62, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980, van het procedure K.B. voor het Commissariaat".

Wat betreft de vastgestelde tegenstrijdigheden over de aanval van verzoeker bij het CGVS, stelt verzoeker dat hij hiermee niet werd geconfronteerd en voert hij een schending aan van artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Verzoeker betoogt verder dat hij pas werd ondervraagd over de mesaanval op het einde van het persoonlijk onderhoud en benadrukt duidelijk te hebben gezegd dat "hij had vergeten en dacht dat hij niet over de feiten moest spreken die al erover gesproken heeft tijdens zijn eerst gehoor".

Waar verweerder het vreemd vindt dat de bende pas een jaar later naar verzoeker terugging, stelt verzoeker dat "dergelijke argument gaat over de manier waarop een bende ageert, en de verzoeker kan helaas niet in de zeit van de bende gaan. Hij heeft uitgelegd dat de bende in de periode van het eind van het jaar rekruteert in de mate dat er meer verkoop van drug plaatsvindt. Het is niet zo abnormaal dat de bende heeft beslist om de verzoeker een eerste tijd rustig te laten. Dat feit is ernstiger dat de verzoeker contact heeft met politici en dat hij een belangrijk tussenpersoon kan worden. In die mate is het niet zo vreemd dat er niets plaatsvond tijdens een jaar."

Verzoeker stelde dat hij zich na de eerste bedreiging niet bijzonder in gevaar voelde. Hij onderlijnt dat hij geen andere plaats heeft in Colombia om te leven en benadrukt dat de bende op nationaal niveau werkt en verzoeker kan vinden in een andere stad van het land.

Waar verweerder de reactie van verzoeker op de tweede bedreiging vreemd vindt, stelt verzoeker dat deze geen rekening heeft gehouden met de context, met name dat verzoeker aan het drinken was met vrienden toen twee leden van de bende hem bezochten. Verzoeker legt uit dat hij door het drinken het mogelijke gevaar vergeten was en dat het in een dergelijke context niet abnormaal is dat hij zo brutaal reageerde.

Aangaande de mening van verweerder dat *“het onlogisch is dat de verzoeker niets heeft ondernomen tussen november 2017 en februari 2018, en dat de bende niets heeft gedaan met hem”*, onderlijnt verzoeker dat hij zijn reis moest klaarmaken, dat hij eerst een veilige plaats moest vinden, alsook de middelen om te reizen. Verzoeker wijst erop dat hij meer dan voorzichtig was tijdens die periode en niet meer of alleen maar voor het hoognodige uitging.

Over het gegeven dat de bende verzoeker thuis niet bezocht, stelt verzoeker dat hij over de bende niets kan vertellen in de mate dat hij niet voor hen werkte. Waar verweerder meent *“dat het niet aangetoond is dat de leden van de bende bij de verzoeker moeder langskwam”*, onderlijnt verzoeker dat hij heeft meegewerkt in het geven van alle details en kennis die hij had. Hij voegt eraan toe dat hij *“geen document of proef van de identiteit”* kan geven, *“maar rekening houdend met de huidige situatie van de verzoeker, het is meer dan zeker dat het over leden van de bende ging.”*.

Wat betreft de laattijdigheid van zijn verzoek, stelt verzoeker dat er maar vier maanden tussen zijn aankomst en zijn verzoek om internationale bescherming is en herneemt hij dat hij verkeerde informatie heeft gekregen.

Verzoeker wijst op zijn bijzonder profiel, met name zijn banden met politiek actieve mensen. Hij betoogt dat duidelijk blijkt uit de documenten van het CGVS dat dergelijke mensen bijzondere doelwitten zijn.

Verzoeker betoogt verder dat het dossier stukken in het Spaans inhoudt en dat deze stukken niet vertaald werden. Betreffende de COI Focus moet volgens verzoeker worden vastgesteld dat deze over geweld tussen de Staat en revolutionaire groepen gaat en dat het weinig gaat over het bende-fenomeen in de verschillende steden. Verzoeker stelt verder dat de weinige informatie over de steden niet handelen over zijn stad. Hij voert aan dat de COI Focus bijgevolg niet nuttig is voor de analyse van zijn dossier.

Verzoeker herneemt dat hij beschouwd kan worden als een politiek actief persoon en dat hij geen bescherming van de nationale overheid krijgt, zodat hij als vluchteling moet erkend worden. Verder stelt hij dat de veiligheidssituatie niet correct geanalyseerd werd en dat verzoeker, rekening houdend met de situatie en zijn persoonlijk profiel, tot een risicogroep behoort. Hij meent dat hij bijgevolg subsidiaire bescherming dient verleend te worden.

Verzoeker vraagt hem *“de hoedanigheid van vluchteling te verlenen. In ondergeschikte orde haar het statuut van subsidiaire bescherming te verlenen. In uiterst ondergeschikte orde, de aan verzoekster bestreden beslissing te vernietigen.”*

2.2. Stukken

Bij zijn verweernota voegt verweerder *“Artikels betreffende de veiligheidssituatie in Pereira: “en un 36% disminuyeron los homicidios en Pereira: Fiscalía” – “Reduccion historica de los homicidios en Pereira, 23.9” – “Pereira, una de las ciudades mas seguras del pais: Juan Pablo Gallo””* en de *“Nederlandse vertaling van de bijgevoegde artikels”*.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een

beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Verzoeker legt zijn origineel paspoort neer. Verzoekers identiteit en nationaliteit worden niet betwist.

2.4.2. Verzoeker verklaarde dat hij Colombia ontvluchtte uit vrees gedood te worden door de bende 'La Cordilla', nadat hij weigerde zich bij hen aan te sluiten.

2.4.3. De Raad stelt vast dat de door verzoeker aangehaalde feiten – met name dat hij werd bedreigd werd door de bende 'La Cordilla' – geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

2.4.4. Om als vluchteling te worden erkend, dient de verzoeker om internationale bescherming immers aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk vervolging te vrezen in de zin van de Conventie van Genève.

2.4.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Verzoeker maakt zijn voorgehouden problemen met de bende 'La Cordilla', die zouden hebben geleid tot zijn vlucht uit Colombia, niet aannemelijk.

2.5.2. Vooreerst weet verzoeker zijn problemen niet eenduidig toe te lichten. Zo stelde hij aanvankelijk bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij, ten gevolge van zijn weigering om zich aan te sluiten bij 'La Cordillera', in juni of juli 2016 werd aangevallen met een mes door een persoon genaamd 'W.' en hierbij gewond raakte aan zijn rechtersarm (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Bij de uiteenzetting van zijn asielmotieven tijdens het persoonlijk onderhoud maakte verzoeker geen enkele melding van dit voorval (notities van het persoonlijk onderhoud van 29 november 2018 (hierna: notities), p. 11-16). Pas nadat hij door de *protection officer* expliciet gewezen werd op zijn verklaringen afgelegd bij de DVZ, bleek verzoeker zich de mesaanval te herinneren. Verzoekers uitleg "Ah ja, u heeft mij daar niet naar gevraagd maar ik heb daarvan hier het bewijs (toont litteken op arm)" kan het gegeven dat verzoeker dit incident niet spontaan aanhaalt wanneer hem gevraagd wordt om alle redenen die tot zijn vlucht geleid hebben uiteen te zetten, niet verschonen. Het komt aan verzoeker toe om alle relevante elementen waarop hij thans zijn verzoek om internationale bescherming steunt, zelf aan te brengen. Bovendien dient opgemerkt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud meermaals gevraagd werd of er zich nog zaken hadden voorgedaan (notities, p. 11). Hierop gewezen, antwoordde verzoeker weinig overtuigend "Ik heb het mij niet herinnerd omdat... (maakt zin niet af); door dat probleem.. (maakt zin niet af) Ik heb er niet aan gedacht dat ik bij vorige gezegd heb." (notities, p. 16). Er kan echter niet aangenomen worden dat verzoeker de mesaanval kon vergeten te vermelden bij het CGVS, zeker indien dit de onmiddellijke aanzet was van zijn vlucht. De vaststelling dat verzoeker dergelijke ingrijpende en - voor zijn verzoek - essentiële gebeurtenis niet spontaan vermeldde en zelfs vergeten was, ondergraaft de geloofwaardigheid van deze gebeurtenis. Niet alleen bleek verzoeker het incident vergeten te zijn, hij legde tevens wijzigende verklaringen af omtrent de omstandigheden van deze aanval. Zo stelde hij initieel bij de DVZ dat hij in juni of juli 2016 werd aangevallen door 'W.' omdat hij weigerde in te gaan op het voorstel van de 'La Cordillera' (vragenlijst CGVS, vraag 3.5), terwijl hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud aangaf dat hij getroffen werd toen hij toevallig op straat liep tijdens een confrontatie tussen enkele bendes (notities, p. 16).

Verzoeker herinnerde zich de precieze datum van het incident niet maar situeerde het ergens voor de toenaderingspoging van leden van de 'La Cordillera' in november 2016 (notities, p. 16). Dergelijke fundamentele wijzigingen over de omstandigheden van de mesaanval – doelgericht omwille van een weigering zich aan te sluiten, dan wel willekeurig omdat verzoeker toevallig op straat liep tijdens een bendegevecht, dit nog voor de rekruteringspoging – ondergraven de geloofwaardigheid van het door verzoeker voorgehouden incident, alsook zijn beweringen in verband met de beweerde rekrutering door de bende 'La Cordillera'.

2.5.3. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelde dat hij gezegd had dat *"hij had vergeten en dacht dat hij niet over de feiten moest spreken die al erover gesproken heeft tijdens zijn eerst gehoor"*, herneemt de Raad dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud meermaals gevraagd werd of er zich nog zaken hadden voorgedaan, zodat redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij het incident zou meedelen. Hoe dan ook kan dergelijk argument zijn tegenstrijdige verklaringen niet verschonen.

2.5.4. Wat betreft de vastgestelde tegenstrijdigheden over de aanval van verzoeker bij het CGVS, stelt verzoeker dat hij hiermee niet werd geconfronteerd en voert hij een schending aan van artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen luidt als volgt: *"Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren"*. Waar dit artikel werd gewijzigd door artikel 15 van het koninklijk besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, wordt in het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit uitdrukkelijk gesteld dat dit artikel de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet werd geconfronteerd. Bovendien kan nog worden opgemerkt dat verzoeker door middel van de bestreden beslissing kennis heeft genomen van de vastgestelde tegenstrijdigheid en door het instellen van een beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid heeft gehad om er op te reageren, hetgeen hij ook heeft gedaan, zodat het uiteindelijke doel van artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 werd bereikt en verzoeker niet langer belang heeft bij het aanvoeren van een schending van die bepaling.

2.5.5. Verder stelde verzoeker dat 'La Cordillera' hem in november 2017 nogmaals benaderd zou hebben om voor de bende te werken, nadat hij reeds in november 2016 te kennen had gegeven geen interesse te hebben om voor de organisatie te werken en ze hem bijna een jaar met rust lieten (notities, p. 13). Er kan echter niet worden ingezien dat de bende verzoeker zo lang met rust liet en hij gewoon zijn leven kon verderzetten op dezelfde plaats waar hij voorheen woonde, nu verzoeker verklaarde dat mensen die weigeren ofwel vermoord worden ofwel verdwijnen ofwel het land verlaten (notities, p. 13). Dat verzoeker zelf niet de nood voelde om de regio waar hij woonde en waar hij werd benaderd en bedreigd in 2016, te verlaten en zo zichzelf en eventueel zijn naaste familieleden in veiligheid te brengen, is evenmin aannemelijk in het licht van zijn verklaringen over de bende.

2.5.6. Daarnaast valt verzoekers brutale reactie op het tweede verzoek van de bende niet te rijmen met zijn verklaringen over de bende en het gewelddadige karakter ervan (notities, p. 13, p. 14). Gezien verzoeker stelde dat de bende verantwoordelijk is voor tal van moorden en verdwijningen in Colombia en dat de bende de meerderheid van de mensen die weigert met hen samen te werken vermoordt (notities, p. 13), kan van verzoeker een voorzichtige houding worden verwacht. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift uitlegt dat hij door het drinken het mogelijke gevaar vergeten was en dat in dergelijke context niet abnormaal is dat hij zo brutaal reageerde, merkt de Raad op dat verzoeker aangaf *"je moet kortaf zijn tegen eenieder want anders"* (notities, p. 14). Hieruit kan worden afgeleid dat verzoeker van mening was dat hij een brutalere houding diende aan te nemen, ongeacht het gegeven dat hij alcohol had gedronken. Dat verzoeker meende dat hij brutaal en kortaf diende te zijn tegen van 'a.S.' en 'W.' van een bende die gekend staat om haar gewelddadig karakter, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

2.5.7. Voorts dient vastgesteld dat verzoeker geen problemen meer kende met 'La Cordillera' tussen november 2017, wanneer hij voor de tweede keer benaderd en bedreigd werd, en februari 2018, wanneer hij Colombia verliet. Verzoeker gaf aan dat er in die periode wel nog mensen vermoord werden, maar gaf aan persoonlijk geen problemen meer te hebben gekend (notities, p. 14).

Daargelaten dat de door verzoeker aangehaalde moorden niet meer dan een blote bewering betreffen, kan niet worden ingezien dat verzoeker, gezien zijn bewering dat de bende hem wilde vermoorden en dat anderen daadwerkelijk werden vermoord, ook op dat moment niet de nood voelde om zijn woonplaats te verlaten en zichzelf in veiligheid te brengen. Integendeel, verzoeker bleef werken (notities, p. 7), dook niet onder, bleef wonen in zijn ouderlijk huis en bezocht het park met zijn dochter (notities, p. 4, p. 5, p. 15). Dergelijke vaststellingen ondergraven de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van verzoekers voorgehouden vrees. Bovendien werd verzoeker niet geïnterviewd door de 'La Cordillera' in de vier maanden tussen het tweede dreigement en zijn vertrek. Hieruit kan opnieuw de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag worden afgeleid nu dit niet te rijmen valt met verzoekers bewering dat 'La Cordillera' erom bekend staat om mensen die weigeren samen te werken te vermoorden of te laten verdwijnen (notities, p. 13). Waar verzoeker in het verzoekschrift stelt dat hij eerst een veilige plaats en middelen om te reizen moest vinden en meer dan voorzichtig was in die periode, neemt niet weg dat hij in die vier maanden niet onderdook, doch gewoon in zijn ouderlijk huis waar hij zijn hele leven woonde, bleef. De vaststelling dat verzoeker het niet noodzakelijk achtte om onder te duiken, relativeert aldus zijn voorgehouden vrees voor vervolging. Waar verzoeker nog aanvoert dat hij over de werkwijze van de bende niets kan zeggen omdat hij niet voor hen werkt, herneemt de Raad dat verzoeker ongerijmde verklaringen aflegde aangaande het gedrag van de bende, wat de geloofwaardigheid van zijn aanvraag ondergraaft. Uit verzoekers verklaringen kan niet afgeleid worden dat hij werd geïnterviewd of in een onveilige situatie leefde.

2.5.8. Waar verzoeker stelde dat bij twee gelegenheden "*een jongen*" bij zijn moeder langskwam nadat hijzelf Colombia reeds verlaten had (notities, p. 15) is dit een loutere bewering. Niet enkel wijst dit erop dat de bende verzoeker niet opvolgde en niet wist dat hij het land verliet, anderzijds is het bezoek van een jongen geen indicatie dat het om verzoekers voormalige belager of een van 'La Cordillera' ging, laat staan dat deze persoon kwaadaardige bedoelingen hadden. Verzoeker stelde louter dat zijn moeder niet wist wie de jongen was en dat verzoeker zelf het evenmin wist (notities, p. 15).

2.5.9. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat "*rekening houdend met de huidige situatie van de verzoeker, het is meer dan zeker dat het over leden van de bende ging*", betreft dit niet meer dan een loutere bewering die verzoeker niet kan hard maken. Verzoekers bewering dat zijn moeder werd aangesproken door W. en/of A.S. is slechts een veronderstelling. Dit blijkt tevens nu verzoeker zelf aangaf "*Ja mijn moeder zei er is iemand gekomen maar ik ken die niet aangezien jij zoveel mensen kent, ik heb veel vrienden en sociaal. Ook al die jaren dat ik aan unief werkte.*" (notities, p. 15), zodat het even goed iemand anders kon zijn geweest.

2.5.10. Tot slot kan met het CGVS worden vastgesteld dat verzoeker pas op 22 juni 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende, nadat hij reeds op 20 februari 2018 in België was aangekomen en er vier maanden verbleven had. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, mag nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een asielaanvraag indient. Het feit dat verzoeker zo lang wachtte om asiel aan te vragen, is in casu een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondergraaft verder de waarachtigheid van de door hem geschetste vervolging.

2.5.11. Verzoeker gaf voor het CGVS en in zijn verzoekschrift aan dat hij verkeerde informatie had gekregen en dat enkele van zijn vrienden hem hadden meegedeeld dat hij een vast adres diende te hebben voor hij een verzoek om internationale bescherming kon indienen (notities, p. 16). Indien verzoeker werkelijk naar Europa vluchtte omwille van zijn voorgehouden problemen en vreesde voor zijn leven, dan is niet aannemelijk dat hij zelf niet op de hoogte zou zijn van de mogelijkheid om internationale bescherming te bekomen en hiervoor volledig vertrouwde op het (schijnbaar onbetrouwbaar) advies van enkele vrienden. Hoe dan ook valt verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging niet te verzoenen met de vaststelling dat verzoeker verkoos om te wachten tot hij een vast adres had omdat hij niet in een centrum wilde verblijven ("*Mijn vrienden die ik hier heb zeiden dat ik een adres moest hebben om de aanvraag in te dienen. Of een adres of een centrum dus verkoos ik om te wachten tot ik een adres had.*", notities, p. 16; "*Dat is wat ik niet wou een opvangcentrum enzovoort. Ik werkelijkheid spreekt men daar met weinig goeds over. Niet over centrum als dusdanig maar wat betreft mensen die er binnen zijn.*", notities, p. 16).

2.5.12. Verzoeker wijst op zijn bijzonder profiel, met name zijn banden met politiek actieve mensen, en betoogt dat duidelijk blijkt uit de documenten van het CGVS dat dergelijke mensen bijzondere doelwitten zijn.

De Raad stelt vast dat verzoekers werkzaamheden voor de gouverneur sinds december 2017 stopgezet werden. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt verder dat dergelijk profiel niet automatisch een risico op vervolging impliceert. Verzoeker dient zijn beweerde vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hiertoe in gebreke (zie *supra*).

2.5.13. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat verzoeker voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5.14. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Colombia geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Uit de “COI Focus: République de Colombia: Situation sécuritaire” van 7 juni 2018 (hierna: COI Focus), toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia de laatste jaren opmerkelijk verbeterd is (COI Focus, p. 14). Een *de facto* wapenstilstand tussen de regering van president Santos en de FARC kwam tot stand sinds 2015 en op 24 november 2016 ondertekenden de regering en de FARC het vredesakkoord, dat vervolgens werd geratificeerd op 30 november 2016 (COI Focus, p. 7). Daarnaast werd ook een vredesproces met l'Ejército de liberación nacional (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, aangekondigd op 30 maart 2016 en gingen de onderhandelingen van start op 7 februari 2017, evenwel zonder een staakt-het-vuren (COI Focus, p. 7). Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia (COI Focus, p. 10). Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, maar ook door de georganiseerde misdaad (COI Focus, p. 11, p. 13, p. 19-20). Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord uitgebreid zijn (COI Focus, p. 13-14).

2.5.15. Verder blijkt uit de COI Focus dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia, regionaal erg verschillend zijn (COI Focus, p. 19-22) en dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Om die redenen dient niet alleen rekening gehouden te worden met de actuele situatie in verzoekers land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar verzoeker afkomstig is, *in casu* de stad Pereira in het departement Risaralda.

2.5.16. Wat betreft de veiligheidssituatie in Pereira blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, dat het geweld in Pereira geweld hoofdzakelijk gekenmerkt wordt door gemeenrechtelijke criminaliteit. Verder blijkt dat de veiligheidssituatie in Pereira verbetert. Zo vonden er in 2005 nog 106 moorden plaats per 100.000 inwoners, terwijl dit momenteel is gedaald tot gemiddeld 25 moorden per 100.000 inwoners. Bovendien is Pereira momenteel één van de minst gevaarlijke steden in Colombia (“*Pereira, una de las ciudades más seguras de país*”). Aldus blijkt dat voor burgers in Pereira in het departement Risaralda actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*. Verzoeker bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

2.6. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.6.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.6.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend negentien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK